

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedu JUDr. Milana Lipovského a členov sudcov JUDr. Jána Mihala a JUDr. Petra Szaba na neverejnom zasadnutí v Bratislave 22. apríla 2009 v trestnej veci obvineného **M. Š. pre trestný čin krádeže** podľa § 247 ods. 1, ods. 4 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov Tr. zák.), vedenej na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 3 T 169/2006, o dovolaní, ktoré podal generálny prokurátor Slovenskej republiky proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 16. októbra 2008, sp. zn. 5 To 45/2008, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ zák. č. 301/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov (Trestný poriadok) dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky **sa o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo 17. apríla 2008, sp. zn. 3 T 169/2006, obvinený M. Š. podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku bol oslobodený spod obžaloby prokurátora pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., ktorý mal spáchať v podstate na tom skutkovom základe, že

v čase od 22.00 hod. dňa 10. júna 2004 do 05.14 hod. dňa 11. júna 2004 nezisteným spôsobom z podzemnej garáže v M. odcudzil motorové vozidlo zn. Škoda Fábria Combi 6Y, evidenčné číslo vozidla M., ktoré leasingovou zmluvou akciová spoločnosť (. prenajala Dr. I. D., ktorému tak odcudzením autorádia spôsobil škodu 5 000 Sk a vozidla L. 325 468 Sk; uvedené osobné motorové vozidlo bolo 11. júna 2004 nájdené v garáži v Devínskej Novej Vsi užívanej M. Š..

Odvolanie prokurátora proti rozsudku okresného súdu uznesením Krajského súdu v Bratislave zo 16. októbra 2008, sp. zn. 5 To 45/2008, bolo podľa § 319 Trestného poriadku zamietnuté.

Generálny prokurátor 5. februára 2009 podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, v ktorom vyslovil názor, že je daný jeho dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku. Dovolateľ poukazoval na to, že síce odcudzenie automobilu obvineným preukázané nebolo, ale súdy mali dôjsť k záveru, že tento naplnil znaky skutkovej podstaty trestného činu podielníctva podľa § 251a Tr. zák., pričom z tohto mali aj uznať obvineného za vinného a sankcionovať. Prokurátor v dovolaní akcentoval, že vzhľadom na obhajobu obvineného (automobil mal kúpiť od nezistenej osoby za výrazne nízku cenu 35 000 Sk), tento mohol vedieť aj s prihliadnutím na okolnosti prípadu a jeho životné skúsenosti o nelegálnom zdroji získania automobilu, o jeho pôvode ako tovaru z trestnej činnosti, čím boli naplnené znaky trestného činu podielníctva spáchaného vo forme vedomej nedbanlivosti.

Generálny prokurátor preto navrhol, aby Najvyšší súd konštatujúc, že došlo k naplneniu dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, podľa jeho ustanovenia § 386 ods. 1 vyslovil porušenie zákona v prospech obvineného napadnutým uznesením krajského súdu v ustanovení § 319 Trestného poriadku a v jemu predchádzajúcom konaní (rozsudok okresného súdu) v ustanovení § 285 písm. c/ Trestného poriadku a § 251a Tr. zák., v dôsledku toho podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj jemu predchádzajúci rozsudok súdu prvého stupňa, a v zmysle § 388 ods. 1 Trestného poriadku tomuto prikázal vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovať a rozhodnúť.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) primárne konštatujúc, že dovolanie je prípustné, že bolo podané oprávneným procesným subjektom a že boli splnené jeho podmienky (§ 368 ods. 1, § 369 ods. 2 písm. a/, § 370 ods. 1, § 372, § 374 Trestného poriadku) však dospel k záveru, že evidentne nie sú splnené dôvody podaného mimoriadneho opravného prostriedku podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Podľa tohto totiž dovolanie je možné podať, ak je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, pričom jeho správnosť a úplnosť dovolací súd neskúma a nemení.

Dovolateľ vyhlásil, že súdy žalovaný skutok zistili správne a úplne; dovolací súd s týmto záverom súhlasí.

Obvinený bol prokurátorom postavený pred súd v podstate preto, že odcudzil z garáže predmetný osobný automobil; obžaloba len ako dodatok tohto hlavného tvrdenia quasi podporne uviedla, že odcudzený predmet bol potom nájdený v garáži užívanej obvineným.

Dovolateľ pritom v súčasnosti má zámer dosiahnuť odsúdenie obvineného v podstate na tom skutkovom základe, že tento si bol vedomý nelegálneho zdroja získania automobilu neznámou osobou, od ktorej ho mal kúpiť a napriek tomu motorové vozidlo previedol na seba. Z uvedeného ale vyplýva, že prokurátor sa v súčasnosti snaží dosiahnuť odsúdenie obvineného za skutok, ktorý nebol žalovaný. Je zásadný rozdiel v zisteniach, či obvinený automobil odcudzil, alebo tento na seba len previedol (vo forme faktickej držby) po tom, ako trestný čin krádeže spáchala iná osoba, o činnosti ktorej (jej protiprávnosti) musel mať vedomosť. Jediným spojivom medzi uvedenými dvomi opísaniami konania obvineného sa vzdialené javí len okolnosť uvedená v obžalobe, že totiž odcudzený automobil bol nájdený v garáži užívanej obvineným. Táto okolnosť z hľadiska zámeru teraz sledovaného prokurátorom však nemá zásadnú hodnotu, lebo dôvody lokalizácie automobilu v spomínanej garáži vyplývajú len z výpovede obvineného (tvrdenie o jeho kúpe od inej osoby), bez verifikovania ďalšími dôkazmi. Ďalšie okolnosti akcentované teraz prokurátorom (neprimerane nízka suma údajne zaplatená obvineným za automobil, neregulárnosť manipulácie s dokladmi týkajúcimi sa tohto motorového vozidla, osobná skúsenosť obvineného vyplývajúca z toho, že predtým bol už majiteľom motorových vozidiel a mal poznať režim ich kúpy a evidencie) je možné označiť len za okolnosti určitým spôsobom podozrivé, ale v základe založené iba na dedukcii, bez adekvátneho odrazu v dokazovaní.

Súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu (§ 278 ods. 1 Trestného poriadku), pričom jeho menšie korektúry na základe dokazovania sú síce prípustné, ale nemôže ísť o zmenu, ktorá v pôvodnom návrhu prokurátora nebola nijako špecificky vyjadrená či naznačená. Zachovanie princípu totožnosti skutku umožňuje len subtílnu úpravu na základe dokazovania pred súdom, ale nedovoľuje zásadnú zmenu okolností, ktoré viedli k postaveniu obvineného pred súd.

V rozhodovanej veci úvahy a argumenty vyjadrené v dovolaní však nie je možné prijať ako relevantné, lebo by napomáhali tendencii dosiahnuť odsúdenie obvineného za skutok, ktorý nebol uvedený v obžalobnom návrhu a viedli by k porušeniu zásady zachovania totožnosti skutku.

Uvedenými okolnosťami sa vo svojom rozsudku zaoberal už okresný súd a na základe odvolania prokurátora tiež krajský súd vo svojom napadnutom uznesení; ich závery plne akceptuje aj Najvyšší súd v smere skúmania totožnosti skutku (s výnimkou úvah odvolacieho súdu o forme zavinenia, ktoré však nemajú dosah na meritórnu otázku, ktorú bolo potrebné riešiť).

Najvyšší súd preto po zistení, že napadnuté rozhodnutie nie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, rezultoval evidentné nenaplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku; na tomto základe potom dovolanie generálneho prokurátora podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 22. apríla 2009

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová